

BÍLÁ PAST

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COLD
BOO

Bílá past

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnsonová
Bílá past – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BÍLÁ PAST

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COO
BOO

DANU SINKEROVI ZA TO, ŽE MĚ ZASVĚTIL DO TVOŘENÍ,
DUŠEVNÍ HYGIENY, PUNKU, DISNEYLANDU A TACOS.
SEJDEME SE VE STRAŠIDELNÉM DOMĚ, KAMARÁDE.

FEDERÁLNÍ ÚŘAD PRO VYŠETŘOVÁNÍ

Fotoreprodukce dopisu zasláního 8. dubna 1936 do sídla Ellinghamových.

Hleď, hádanka!

Čas se baví!

Provozem, nebo kulkou

budeme slavíť

Ostří noží blyská se krásně,

Jed je pomalý, kde to vážně

Plamen je svápeční, vonutí dlouhé,

řešení je pověšení pouhé.

Rozšklebená lebka, ošklivý pád,

náraz auta do zdi má dobrý spád.

Bombová symfonie lahodí v uších,

okvělý způsob, jak nadělat paseku v duších.

To si vybereme? Sami nevíme.

Tak jako tak vás lapíme.

Ha ha.

Maši Křiváci

Už několik hodin sněžilo. Vločky poletovaly kolem oken, usazovaly se na parapetu a tvořily drobné útvary ne nepodobné horám v dáli. Albert Ellingham seděl na bohatě vypořstované židli potažené švestkově modrým sametem. Na stolku před ním stály hodiny ze zeleného mramoru a spokojeně tikaly. Kromě tikání a praskání ohně bylo ticho. Celý svět ztlumil snůh.

„Touhle dobou už bychom měli něco slyšet,“ pronesl.

Hovořil k Leonardu Holmes Nairovi, který se rozvaloval na pohovce na druhé straně místnosti, přes sebe měl přehozenou kožešinovou pelerínu a byl plně zabraný do francouzského románu. Leo byl malíř a rodinný přítel, vytáhlý a štíhlý zatracenec v smokingovém saku z modrého sametu. Už se v tomhle soukromém zdravotním útočišti v Alpách zažívají dva týdny; pozorují snůh, popíjejí svařené víno, čtou si a čekají... čekají na událost, jež o sobě dala vědět uprostřed noci. Pak se do akce vrhli doktoři a sestřičky, kteří nastávající matku odvedli na luxusní porodní sál. Když jste jedním z nejzámožnějších mužů v Americe, můžete si na narození svého dítěte pronajmout celou soukromou kliniku ve Švýcarsku.

„Tyhle záhadné záležitosti přírody potřebují čas,“ prohodil Leo, aniž by odlepil oči od románu.

„Je to téměř devět hodin.“

„Alberte, přestaň sledovat ty hodiny. Dej si něco k pití.“

Albert vstal a vrazil si ruce do kapes. Přešel k nejbližšímu oknu, pak k dalšímu, pak zpátky k tomu prvnímu. Výhled byl naprosto dechberoucí – snůh, hory, špičaté střechy alpských chaloupek v údolí.

„Pití,“ zopakoval Leo. „Stačí zazvonit. Zazvonit na – zvonítko. Zvonítko korýtko. Kde je?“

Albert přešel zpátky ke krbu a zatahal za zlatou kouli připevněnou k hedvábné šňůře. Kdesi v dáli se ozvalo jemné zacinkání. Za

chvíli se rozletěly dveře a do místnosti vstoupila žena v modrých vlněných šatech, bílé zástěře a s nemocničním čepcem na hlavě.

„Ano, Herr Ellingham?“ zeptala se.

„Nějaké novinky?“ otázal se Albert.

„Bohužel, Herr Ellingham.“

„Potřebujeme glühwein,“ ozval se Leo. „*Er braucht etwas zu essen. Wurst und Brot. Käse.*“

„*Ich verstehe, Herr Nair. Ich bringe Ihnen etwas, einen Moment Bitte.*“

Sestřička vycouvala z pokoje a zavřela za sebou.

„Možná se něco pokazilo,“ prohodil Albert.

„Alberte...“

„Jdu nahoru.“

„Alberte,“ zopakoval Leo. „Mám za úkol dohlédnout na to, že zůstaneš tady. I kdybych tě měl zasednout. Sice nejsem bůhvíjaký atlet, ale jsem větší a těžší než ty. Co kdybychom zapnuli rádio nebo si zahráli nějakou hru?“

Poslední návrh by za normálních okolností Alberta Ellinghama uspokojil, tentokrát ale muž pochodoval dál po místnosti, dokud se znovu neobjevila sestřička, tentokrát s tácem se dvěma skleničkami svařeného vína, nakrájenou klobásou, chlebem a sýrem.

„Sedni si,“ přikázal Leo, „a sněz to.“

Albert se neposadil. Místo toho ukázal na hodiny.

„Tyhle hodiny,“ pronesl, „jsem nedávno koupil v jednom obchodu se starožitnostmi v Curychu. Jsou z osmnáctého století. Prý patřily Marii Antoinettě.“

Položil ruce na starožitnost a hypnotizoval ji pohledem, jako by snad doufal, že hodiny k němu začnou promlouvat.

„Je to nejspíš nesmysl,“ pokračoval a zvedl předmět do vzduchu. „Ale vzhledem k tomu, kolik jsem za ně zaplatil, by to měl být dobrý nesmysl. Také mají takovou malou legrační zajímavost – tajnou zásuvku. Stačí je takhle otočit, tady je takový malý vroubek, na který zatlačíš...“

V patře na nimi to ožilo. Ozvalo se vyjeknutí. Spěšné kroky. Výkřik bolestí. Albert se zaduněním vrátil hodiny na jejich místo.

„Zdá se, že opiáty vyprchaly,“ poznamenal Leo a vzhlédl ke stropu. „Propána.“

Hluk zesiloval. Oba muži zřetelně slyšeli agonické skřeky ženy, jež každým okamžikem porodí.

Albert i Leo opustili vyhrátou pracovnu a vydali se do mnohem chladnějšího předpokoje u paty schodiště.

„Z toho křiku tuhne krev v žilách,“ pronesl Leo a znepokojeně se zadíval na temné schodiště. „Určitě existuje lepší způsob, jak přivést na svět dítě.“

Řev ustal. Chvilí panovalo ticho, které prořalo kvílení novorozence. Albert vyběhl schody po dvou a v rychlosti málem uklouzl na odpočívadle. Na chodbě před dveřmi porodního sálu v patře stála mladá sestřička a vyhlížela ho.

„Okamžik, Herr Ellingham,“ řekla s úsměvem. „Nejdřív musíme přestříhnout pupeční šňůru.“

„Řekněte,“ vyrazil ze sebe Albert.

„Je to děvče, Herr Ellingham.“

„Je to děvče,“ zopakoval muž a otočil se na svého přítele.

„Ano,“ přitakal Leo. „Já to slyšel.“

„Dívka. Myslel jsem si to. Věděl jsem, že to bude dívka. Malá holčička! Pořídím jí ten největší domek pro panenky na světě, Leo. Bude tak velký, že v něm půjde bydlet!“

Dveře se pootevřely, Albert se prosmýkl kolem sestry a vpadl dovnitř. V místnosti panovalo šero – zatažené závěsy blokovaly světlo zvenčí. Ve vzduchu byl cítit život, krev a pot, jež se mísily s ostrým pachem dezinfekce. Doktor pověsil na háček na zdi kyslíkovou masku a upravil množství na nádrži. Další sestra vylila narůžovělý obsah bílého smaltovaného lavoru do umyvadla. Jiná žena stáhla z postele mokré povlečení a třetí ho briskně vyměnila; švihla čistým plátnem ve vzduchu a nechala ho zlehka dopadnout na ležící ženu. Všech-

ny sestry poletovaly po místnosti, roztahovaly závěsy a vyměňovaly tácy s nástroji za vázy s květinami. Byl to elegantní a pečlivě secvičený balet, a za několik málo minut porodní sál připomínal útulný hotelový pokoj. Koneckonců se nacházeli v nejlepší soukromé nemocnici na světě.

Albert upřel pohled na svou ženu Iris. V náručí svírala dítě zabalené do žluté deky. Zaplavil ho neodbytný pocit, že se místnost prohýbá do podivuhodných tvarů; stropní trámy jako by se k němu skláněly a byly připravené ho chytit, pokud by při cestě ke své ženě a dítěti snad zakopl.

„Je překrásná,“ vydechl Albert. „Výjimečná. Je...“

Hlas ho zradil. Zářivě růžové miminko se zaťatými pěstičkami a zavřenýma očima se vyrovnávalo s pocitem zrození tlumeným kvílením. Byla ztělesněním života.

„Je naše,“ pronesla Iris tiše.

„Smím ji pochovat?“ zeptal se kdosi na opačné straně pokoje. Albert a Iris se otočili k ženě na posteli. Zrudlou tvář měla zborcenou potem.

„Jistěže!“ odpověděla Iris a přešla k ní. „Jistěže. Má drahá, no ovšem.“

Iris opatrně vložila novorozence do náruče Flory Robinsonové. Flora byla celá zesláblá, napůl pod vlivem tisících léků, na čelo se jí lepily prameny blond vlasů. Sestry přes ni i miminko opatrně přehodily deku. Flora ohromeně zamrkala na droboučkého tvora, kterého stvořila.

„Bože můj,“ hlesla a nespouštěla oči z novorozence. „To je moje práce?“

„Vedla sis báječně,“ opáčila Iris a odhrnula z přítelkynina čela několik pramenů vlhkých vlasů. „Drahá, byla jsi ohromující. Naprosto ohromující.“

„Necháš mě chvíli o samotě, prosím?“ požádala ji Flora. „Abych si ji mohla pochovat?“

„To je dobrý nápad,“ ozvala se sestra. „Aby si ji pochovala. Pomáhá to miminku. Zanedlouho bude muset kojit. Herr Ellinghame, Frau Ellinghamová, co kdybyste na chvíli počkali venku? Nebude to trvat dlouho.“

Manželé opustili pokoj. Leo se mezitím vrátil do přízemí, takže na chodbě stáli sami.

„O otci se nejspíš nezmínila, že?“ zeptal se tichým hlasem Albert. „Říkal jsem si, že by mohla během...“

Mávl rukou na připomínku devítihodinového porodu.

„Ne,“ odpověděla šeptem Iris.

„Na tom nesejde. Vůbec. Pokud se někdy objeví, poradíme si s ním.“

Na chodbu vstoupila sestra; v rukou držela desky s oficiálně vypadajícími dokumenty.

„Pardon, že ruším,“ pronesla. „Už jste vybrali jméno pro miminko?“

Albert se podíval na Iris, na příkývla.

„Alice,“ opáčil Albert. „Jmenuje se Alice Madeleine Ellinghamová. A bude to ta nejšťastnější dívka na celém světě.“

VÝŇATEK Z KNIHY KŘIVÁCI: VRAŽDY NA ELLINGHAMU OD DOKTORKY IRENE FENTONOVÉ

Od únosu ženy a dcery, od vraždy Dolores Epsteinové, během celého procesu s Antonem Vorachekem – Albert Ellingham nepřestával hledat. Neodradila ho ani Vorachekova vražda na schodech do soudní síně, i když tím přišel o pravděpodobně jediného člověka, kdo mohl vědět, jaký byl Alicin osud. Někdo něco věděl. Ellingham nehleděl na výdaje. Objevoval se v každém rozhlasovém vysílání. Hovořil s každým politikem. Albert Ellingham byl ochotný jít kamkoli a setkat se s kýmkoli, kdo by mohl mít informace o tom, kde se nachází jeho dcera.

Jenže 1. listopadu 1938 byli příslušníci policie a FBI povoláni na Champlainovo jezero, aby pátrali po Albertu Ellinghamovi a Georgi Marshovi. Dvojice se vydala na odpolední plavbu na Ellinghamově lodi *Wonderland*. Těsně před západem slunce narušil klidní vermontský podvečer mohutný výbuch. Místní rybáři pohotově nasedli do loděk a dopravili se na inkriminované místo, kde našli trosky zničeného plavidla – úlomky ohořelého dřeva, sežehnuté polštářky vystřelené vysoko do vzduchu, drobné mosazné součástky, útržky lana. Ve stejném stavu ale našli i něco mnohem víc znepokojujícího: lidské pozůstatky. Těla Alberta Ellinghama a George Marshe nikdy nebyla nalezená celá; jezero ovšem vyplavilo dostatek částí na to, aby bylo možné konstatovat, že oba muži zemřeli.

Okamžitě se rozeběhlo vyšetřování. Každý měl o smrti jednoho z nejbohatších a nejváženějších mužů v Americe svoji teorii, ale žádná nevedla ke konkrétnímu případu. Zdálo se nejpravděpodobnější, že Alberta Ellinghama zavraždila skupina anarchistů; ostatně se k činu přihlásily hned tři. Se smrtí velkého Ellinghama začal chladnout i Alicin případ. Už tu nebyl otec, co by opakoval její jméno, magnát, co by rozhazoval hotovost a obvolával okolí. O rok později v Evropě vy-

pukla válka a smutná sága jedné rodiny na úpatí hory tváří v tvář mnohem větší tragédii rychlebledla.

V průběhu let se vynořily tucty žen a tvrdily o sobě, že jsou Alice Ellinghamová. Některé bylo možné vyloučit hned na první pohled – jejich věk či rysy neodpovídaly. Ty, které prošly základní rozlišovací zkouškou, vyslychal Robert Mackenzie, Albertův osobní tajemník. Mackenzie každé tvrzení podrobil důkladnému zkoumání. Všechny ženy byly podvodnice.

Jak roky plynuly, zájem o případ postupně ožíval – nejen o Alici, ale i o únosy a události onoho hrůzného dne na Champlainově jezeře. Ve světle technologických pokroků v oblasti DNA analýzy a moderních vyšetřovacích technik je možné, že odpovědi jsou stále nadosah.

Alici Ellinghamovou ještě lze najít.

UNIVERZITNÍ PROFESORKA ZEMŘELA PŘI POŽÁRU DOMU

Burlington News Online

4. listopadu

Při včerejším večerním požáru domu v Burlingtonu zemřela profesorka dr. Irene Fentonová z katedry historie Vermontské univerzity. Doktorka Fentonová, jež žila v ulici Pearl Street, působila na fakultě dvacet dva let a napsala několik knih, včetně díla *Křiváci: Vraždy na Ellinghamu*. Požár vypukl kolem deváté hodiny večer a podle dostupných informací se rozšířil z kuchyně.

Synovec doktorky Fentonové, jenž v domě také bydlel, utrpěl lehká zranění...

1

Kosti na stole byly nahé a křídově bledé. Oční důlky prázdné, ústa zkroucená do úšklebku, jako by chtěla říct: *„Jo, to jsem já. Určitě si říkáte, jak jsem se ocitl zrovna tady. Je to vlastně docela vtipná historka...“*

„Jak vidíte, panu Nelsonovi chybí první metakarpus na pravé ruce; nahradili jsme ho umělou záprstní kůstkou. Kdyby žil, tak by samozřejmě musel –“

„Dotaz,“ ozval se Mudge a napůl zvedl ruku do vzduchu. „Jak se z toho týpka stal kostlivec? Chci říct, jak skončil tady? Věděl, že bude sloužit jako názorná pomůcka v učebně?“

Pix, neboli doktorka Nell Pixwellová, učitelka anatomie, forenzní antropoložka a vedoucí koleje Minerva v jedné osobě, se odmlčela. Její prsty byly lehce propletené s Nelsonovými, jako by nesměle zvažovali, že si spolu zatančí na plese.

„Takhle,“ začala, „pan Nelson se na Ellingham dostal jako sponzorský dar krátce poté, co škola otevřela. Mám pocit, že ho věnoval jeden z přátel Alberta Ellinghama s konexemi na Harvardu. Existuje několik způsobů, jak se z těl stanou učební pomůcky. Lidé často věnují svá těla vědě, to není žádná novinka. Mám ale pocit, že v tomhle případě to tak nebylo. Podle materiálů a technik, pomocí kterých byla kostra vypreparovaná, se domnívám, že pan Nelson žil někdy v polovině nebo na konci 18. století. Tenkrát se podmínky věnování těla vědě tolik neřešily, běžně se používala těla trestanců. Tady pan

Nelson byl podle všeho dobře živěný, vysoký, a hlavně měl všechny zuby, což bylo na jeho dobu poměrně výjimečné. Žádné zlomeniny. Můj odhad – a opakuju, že je to jen odhad –“

„Narážíte na vykrádání hrobů?“ přerušil ji se zaujetím Mudge. „Ukradli ho?“

Mudge byl Stevein laboratorní parťák – dvoumetrový metalista, co nosil fialové kontaktní čočky ve tvaru hadích zorniček a černou mikinu zatěžkanou padesátkou odznáčků s motivy Disneyho, včetně několika raritních kusů, které Stevie ukazoval a popisoval, zatímco pitvali kraví bulvu a další věci, to všechno ve jménu vzdělávání. Mudge byl největší fanoušek Disneyho, jakého Stevie kdy poznala, a jeho tajným snem bylo stát se animátorem v Disneylandu. Ellingham byl přesně to místo, kde jsou lidé jako on vítáni.

„Dělo se to běžně,“ přiznala Pix. „Mladí studenti medicíny potřebovali těla. Takzvaní *vzkřísitelé* – od slova vzkřísit, vstát z mrtvých – kradli mrtvolu z hrobů a prodávali je lékařským fakultám. Pokud byl pan Nelson dřív vystavený na Harvardu, je dost dobře možné, že padl za oběť nějakému vzkřísiteli. Což mi připomíná, že ho musím co nejdřív nechat trochu vyspravit. Potřebuje nový metakarpus, a drátek tady, mezi hákovou, trojhrannou a hlavatou kostí, potřebuje spravit. Není snadné být kostlivcem.“

Na okamžik se uculila, pak ale opět zvažněla a přejela si po krátkém chmýří na hlavě.

„Tak to bychom měli, co se týče metakarpů,“ pokračovala. „Teď se přesuneme k dalšímu kostem v ruce a paži...“

Stevie přesně věděla, proč se Pix zarazila a rychle změnila téma. Na Ellinghamově akademii už nebylo radno vtipkovat o tom, že by se někdo chtěl stát kostlivcem.

Jen co Stevie vykročila ven, do tváře ji praštil ledový víchr. Dechberoucí kápě rudých a zlatavých tónů zdobící vermontské lesy před časem náraz spadla, jako jeden ohromující stromový striptýz.

Striptýz. Stromtýz? Byla ukrutně unavená.

Před budovou na ni čekal Nate Fisher. Seděl shrbený na lavičce a zíral do mobilu. S postupně klesajícími teplotami na sebe mohl zvesela – nebo minimálně dle svých měřítek veselosti – vršit o několik čísel větší svetry a plandavé manšestráky a šály tak dlouho, dokud se z něj nestala pohybující se koule přírodních a umělohmotných vláken.

„Kde jsi byla?“ zeptal se místo pozdravu.

Vrazil jí do dlaně kelímek kávy a javorový donut. Stevie jen odhadovala, ale tušila, že se neplete, vzhledem k tomu, že polovina pochutin ve Vermontu má javorovou příchut'. Než odpověděla, vydatně si lokla horkého nápoje a zakousla se do donutu.

„Potřebovala jsem o něčem přemýšlet,“ odvětila. „Před hodinou jsem se chvíli procházela.“

„Máš na sobě totéž, co včera.“

Stevie si zmateně prohlédla svoje svršky – pytlovité tepláky a černé conversky. Pod tenkým koženkovým kabátem červené barvy měla vytahaný svetr.

„To protože jsem v nich i spala,“ zamumlala a sledovala, jak z donutu padá sprška drobků.

„Dva dny jsi s náma nejedla. Nikde tě nemůžu najít.“

Což byla pravda. Už dva dny nezašla do jídelny na pořádné jídlo; místo toho přežívala na hrstech suchých cereálií z dávkovačů v kuchyni, které většinou konzumovala po nocích. Postávala ve tmě u pultu s dlaní napřaženou pod cereální skluzavkou a nechávala do ní padat další a další porce barevných kroužků. Matně si vzpomínala, že se včera dostala k banánu, který zkonzumovala na podlaze v knihovně, až po nos zabořená do knih. Vyhýbala se lidem, rozhovorům i zprávám a nechávala se zcela pohltit vlastními myšlenkami, protože jich měla spoustu a nutně si je potřebovala uspořádat.

Tomuto řeholnímu až peripatetickému rozhodnutí předcházely tři zásadní události.

Zaprvé, David Eastman, možná její kluk, se v Burlingtonu nechal seřezat. Udělal to úmyslně a útočníkům zaplatil. Video celé nakládačky nahrál na internet a pak beze stopy zmizel. David byl syn senátora Edwarda Kinga. Senátor King pomohl Stevie vrátit se na Ellingham, pod podmínkou, že na Davida dohlédne.

No, to se nepovedlo.

Tahle věc sama o sobě by ji za normálních okolností dost zaměstnala, až na to, že tutéž noc zemřela při domácím požáru doktorka Irene Fentonová, Stevieina školitelka. Stevie si s Fentonkou, jak si doktorka nechávala říkat, nebyla nikterak blízká. Na celé tragédii byla pozitivní jedna věc – požár se stal v Burlingtonu. Burlington není Ellingham. A Fentonka pracovala na Vermontské univerzitě, což znamenalo, že se neštěstí nedá připisovat na vrub Ellinghamově akademii. Další úmrtí by škola už pravděpodobně neustála. Ve světě, kde se v jednom kuse něco podělávalo, se smrt školitelky při požáru mimo kampus dala považovat za jednu z mála světlých stránek Stevieina nového zmateného života. Bylo to příšerné a sobecké smýšlení, ale Stevie musela zachovat chladnou hlavu. Pokud chce vyřešit zločin, musí si dokázat udržet citový odstup.

A aby toho nebylo dost, třeshinkou na dortu, věcí, co jí vrtala hlavou ze všeho nejvíc, bylo...

„Nemyslíš, že bychom si měli promluvit?“ zeptal se Nate. „O tom, co se děje? Co bude dál?“

Byla to poněkud hutná otázka. *Co bude dál?*

„Pojď se mnou,“ opáčila Stevie.

Otočila se a vyrazila pryč od budovy, od lidí, od kamer nainstalovaných na sloupech a stromech. Jednak proto, aby jejich rozhovor neodposlouchával nikdo nepovolaný, a jednak proto, aby nikdo neviděl, co se chystá provést nebohému donutu. Měla hlad jako vlk.

„*Ehšila em fípad,*“ vyrazila ze sebe poté, co si do úst nacpala polovinu donutu.

„Cože, tys zhřešila?“

Stevie polkla.

„Vyřešila jsem ho,“ zopakovala. „Případ Ellinghamových.“

„Já vím,“ odpověděl Nate. „O tom si s tebou potřebuju promluvit. O případu a požáru a všem ostatním. Ježíši, Stevie.“

„Dává to smysl,“ pronesla Stevie a pomalým tempem vykračovala. „George Marsh, chlápek od FBI, ochránce Ellinghamových... někdo, kdo znal rozvržení domu, harmonogram, věděl, kdy chodí peníze, co rodina kdy dělá... někdo, kdo mohl hravě naplánovat únos. Seběhlo se to takhle...“

Jemně Natea vzala pod paži a nasměrovala ho zpátky k hlavní budově, největší chloubě celého kampusu. Ve třicátých letech byla domovem Ellinghamových. Dnes sloužila jako administrativní zázemí školy a prostor pro plesy a další společenské akce. Za domem se nacházela zahrada obehnaná zídka. Stevie bezmyšlenkovitě zamířila k povědomým vratům a otevřela je. Říkalo se jí potopená zahrada, protože tu kdysi stálo umělé jezero, obří bazén pro Iris Ellinghamovou. Albert Ellingham ho po zmizení dcery nechal vypustit; kdosi mu totiž pověděl, že se na dně nachází její tělo. Tělo se sice nenašlo, ale jezero už nikdy znovu nenapustili. A tak tu zůstal ohromný kráter zarostlý trávou. A uprostřed něj, na zvláštním kopečku, co kdysi byl ostrůvek, stála skleněná kupole. Právě tam se Dottie Epsteinová střetla se svým osudem; pod ním pak vyhasl život Hayese Majora.

„Dottie Epsteinová,“ začala Stevie a ukázala prstem, „seděla přímo támhle v kupoli, četla si Sherlocka Holmese a celkově si hleděla svého. Zničehonic se objeví chlápek. George Marsh. Ani jeden z nich nečekal, že v kupoli na někoho narazí. A ze všech studentů a studentek Ellinghamu, na které George Marsh mohl natrefit, potká tu nejgeniálnější, tu, co má strýčka u newyorské policie. Dottie ví, co je Marsh zač. Od té chvíle je celý plán v háji. Dottie ví, že se něco semele, a tak v knize o Sherlocku Holmesovi zanechá vzkaz,

udělá všechno pro to, aby prozradila, na koho se dívá, a pak umře. Jenže Dottie na viníka ukázala prstem. Když se posuneme o pár let před...“

Stevie se otočila k domu, ke zastřešené terase a francouzským oknům vedoucím do místnosti, jež kdysi sloužila jako pracovna Alberta Ellinghama.

„Albert Ellingham další dva roky usilovně pátrá po své dceři, když v tom... ho něco napadne. Vzpomene si na Dottie Epsteinovou a značku v knize. Vytáhne nahrávku, kterou s ní kdysi pořídil – víme s jistotou, že ji poslouchal, protože v den své smrti ji měl na stole – a zaposlouchá se. Uvědomí si, že Dottie mohla George Marshe poznat. Přemítá...“

Stevie jako by viděla Alberta Ellinghama, jak přechází po pracovně, míjí kožešinové koberce, od koženého křesílka ke stolu, s pohledem upřeným na hodiny ze zeleného mramoru na křbové římse, a snaží se zjistit, jestli to, na co přišel, může být pravda.

„Napíše hádanku, možná víc pro sebe než pro někoho jiného, aby se přesvědčil, že tomu skutečně věří. *Hledáš někoho, kdo tu je a není? Na schodišti dlí, leč schod je němý.* Kdo v domě je a zároveň není? Kdo na vše tiše dohlíží, ale do ničeho nezasahuje? Detektiv. Někdo, koho najmete, aby vás chránil, aby stál po vašem boku. Někdo, na koho snadno zapomenete...“

„Stevie...“

„A pak se onoho dopoledne vydá s Georgem Maršem na jezero. Jejich loď vyletí do povětří. Odjakživa se mělo za to, že bombu nastražili anarchisté, protože ti se ho pokusili zavraždit už dřív, a že anarchisté unesli jeho dceru. Jenže tak to nemohlo být. Loď zničil jeden z nich. Buď George Marsh – protože věděl, že je po všem, a tak je oba sprovodil ze světa, nebo Albert Ellingham – protože Marshe konfrontoval a pak zabil jeho i sebe. Každopádně tím to skončilo. A já vím, že Alici neunesli Křiváci. Protože ten vzkaz napsali studenti na akademii nejspíš jako nějaký vtíp. Celá tahle věc je prostě jen

souhra událostí, co se vymkly kontrole. Vzkaz byl vtip, pak se zvrtil ten únos a umřela spousta lidí...“

„Stevie,“ řekl Nate a vrátil kamarádku do přítomnosti, na studený podmáčený trávník, na kterém právě stáli.

„Fentonka,“ nedala se přerušit Stevie, „byla přesvědčená, že v Ellinghamově závěti je jakýsi dodatek, něco, co zaručovalo, že ten, kdo najde Alici, dostane balík. Zní to jako potrava pro konspirátory, ale ona tomu věřila. Tvrdila, že má důkaz. Já ho neviděla, ale ona říkala, že ho má. Byla vážně paranoidní, všechno si zapisovala jen na papír. Sešity schovávala do starých krabic na pizzu. Měla celou konspirační zeď. Tvrdila, že je na stopě něčemu fakt velkému. Volala jsem jí, abych jí řekla, na co jsem přišla, a ona na to, že nemůže mluvit. Opakovala něco ve smyslu ‚to dítě je tam.‘ A pak její dům lehl popelem.“

Nate se vyčerpaně podrbl na hlavě.

„Jaká je pravděpodobnost, že to byla jen nehoda?“ zeptal se. „Prosím, řekni, že není nulová.“

„Co myslíš?“ zeptala se tiše.

„Co myslím?“ opáčil Nate a posadil se na kamennou lavičku na okraji potopené zahrady.

Stevie ho napodobila; cítila, jak se jí do těla skrze oblečení vkrádá chlad.

„Myslím, že nevím, co si myslet. Většinou na konspirace nevěřím, protože lidi zpravidla nejsou schopný bezchybně provést nějaký obrovský komplikovaný spiknutí. Ale taky si myslím, že když se v jednu chvíli na jednom místě stane několik podezřelých věcí, je možné, že mají určitou spojitost. Hayes umřel, když jste natáčeli video o případu Ellinghamových. A pak jsi zjistila, že Hayesův seriál napsala Ellie, konfrontovala jsi ji, ona utekla a taky umřela. A teď je po smrti i tvoje školitelka – ta, který jsi pomáhala s psaním knihy o případu – a umřela přesně ve chvíli, kdy jsi přišla na to, kdo tenhle zločin století spáchal. Jsou to všechno příšerný nehody, nebo to

možná nehody nejsou, ale mně už dochází nápady a potřebuju šetřit síly, abych mohl efektivnějč vyšilovat. Pomáhá to?“

„Ne,“ odvětila Stevie s pohledem upřeným na šedorůžovou oblohu.

„Co kdybys – a počkej, poslouchej – co kdybys *všechno*, co víš, hned teď nahlásila na policii, a nechala to plavat?“

„Jenže já nic nevím,“ namítla, „a v tom je ten problém. Potřebuju vědět víc. Co když to spolu *všechno* souvisí? Musí to tak být, ne? Iris a Dottie a Alice, Hayes a Ellie a Fentonka.“

„*Myslíš?*“

„Musím přemýšlet,“ zamumlala a prohrábla si krátké blond vlasy. Ty po náletu jejích prstů zůstaly trčet vzhůru. Stevie se od září, kdy přijela na Ellingham, nenechala oštríhat. Jednou v koupelně ve dvě ráno si je přistříhla, ale v půlce to vzdala. Teď na hlavě nosila přerostlou čupřinu, co jí zakrývala jedno oko víc než druhé, a dost často mířila vzhůru k nebesům jako hřeben naježeného kohouta. Nehty si místo stříhání kousala, a i když měli k dispozici prádelnu, skoro každý den nosila tu též nepranou mikinu. Pomalu ztrácela ponětí o svém vlastním těle.

„Jaký máš teda plán? Bloumat po kampusu jako tělo bez duše, nejlíst a s nikým nemluvit?“

„Ne,“ ohradila se. „Musím něco udělat. Potřebuju další *informace*.“

„Fajn,“ vzdechl Nate rezignovaně. „Kde se dají sehnat informace, co nejsou nebezpečný ani pochybný?“

Stevie se zamyšleně zakousla do kůžičky u nehtu. Dobrá otázka.

„Kdyby ses chtěla vrátit zpátky do přítomnosti,“ pokračoval Nate, „tak nám Janelle dneska bude ukazovat tu svoji mašinu. Stresuje, že nedorazíš.“

No jasně. Zatímco Stevie bloudila v zákrutách svojí mysli, život šel dál. Janelle Franklinová, její nejlepší kamarádka na škole a spolu-
bydlící z vedlejšího pokoje, strávila podstatnou část studia na Ellinghamu sestrojováním přístroje do vědecké soutěže pro středoškoláky. Její verze Rube Goldbergova přístroje byla hotová a Janelle ho chtěla před zraky svých nejbližších kamarádů zkušebně spustit. Nebo ale-

spoň tuhle informaci Stevie matně vylovila z hlubin mozku – *dnes, osm večer. Podívat se na stroj.*

„Jasně,“ odtušila. „Přijdu. Jistěže přijdu. Jen ještě potřebuju přemýšlet.“

„Co kdyby ses vrátila domů a dala si sprchu nebo šlofíka nebo tak něco? Protože podle mě nejseš úplně v pohodě.“

„To je ono,“ prohlásila a prudce zvedla hlavu. „Nejsem úplně v pohodě.“

„Počkat, cože?“

„Potřebuju pomoc,“ odpověděla s úsměvem. „Potřebuju si promluvit s někým, kdo zbožňuje debatování.“

ÚNOR 1936

„Ještě nedorazil, zlato,“ pronesl Leonard Holmes Nair a otřel špičku štětce do hadříku. „Musíme být trpěliví.“

Před ním v proutěném křesle, které se většinou používalo ve vlíd-
nějších počasí, seděla Iris Ellinghamová. Chvěla se pod bílým kabá-
tem z mohérové vlny; Leo ale pojal podezření, že to není zimou. Na
polovinu února v horách byl poměrně příjemný den, s teplotami tak
akorát na to, aby se s plátnem a stojanem vydal malovat ven. Zrovna
pracoval na malbě rodiny a domu. Studenti nové Ellinghamovy aka-
demie kolem nich přebíhali z budovy do budovy, zachumlaní do ka-
bátů a klobouků a rukavic, s náručemi plnými knih. Jejich štěbetá-
ní prořezávalo jinak neposkvrněné ticho horského útočiště. Tenhle
palác – vrcholné dílo mnoha architektů – tenhle inženýrský skvost
a důkaz nezdolného lidského ducha... to všechno kvůli škole? Leo-
nardovi to připadalo jako připravit tu nejbožštější hostinu, pak ji
odnést ven a sledovat, jak ji hltají mývalové.

„Určitě máš aspoň *trošku*,“ žadonila Iris a neklidně si poposedla.
„Vždycky *něco* máš.“

„Musíš být opatrná. Nechceš, aby tě ty dobroty lapily do svých spárů.“

„Moralizování si nech od cesty, Leo. Rozděl se se mnou.“

Leo s povzdechnutím sáhl do hlubin kapsy svého malířského pláště a vytáhl maličkou smaltovanou plechovku ve tvaru boty. Nehetem vyškrábl ždibec prášku a nasypal ho do ženiny napřažené dlaně.

„Víc vážně nemám. Musíme počkat na další zásilku,“ prohlásil. „Nejkvalitnější zboží přichází z Německa a cesta chvíli trvá.“

Iris naklonila hlavu a požitkářsky nasála. Pak se s podstatně spokojenějším výrazem otočila zpátky na Leonarda.

„Lepší,“ vydechla.

„Lituju, že jsem tě do toho vtáhl.“ Leo vrátil krabičku zpátky do kapsy. „Je v pořádku dát si čas od času. Ale pokud si budeš dávat pravidelně, pohltni tě to. Už jsem to několikrát viděl na vlastní oči.“

„Aspoň nějaké povyražení,“ poznamenala a zaměřila pozornost na děti. „Od té doby, co tu provozujeme něco jako sirotčinec, se tu o moc víc dělat nedá.“

„To si vyříd' s manželem.“

„To bych spíš uspěla u horského štítu. Když Albert něco chce...“

„Tak si to koupí. Chápu, že je to nepříjemná situace. Ale abych řekl pravdu, vím o spoustě lidí, co by si to s tebou milerádi vyměnili. Jsme tak trochu uprostřed celostátní krize.“

„Vím o tom,“ odsekla Iris. „Ale měli bychom se vrátit do New Yorku. Mohla bych otevřít jídelnu, každý den nakrmit tisícovku hladových krků. A co děláme místo toho? Učíme třicet dětí? Polovina z nich jsou děti našich přátel. Jestli se jich rodiče chtějí zbavit, můžou je poslat na kteroukoli internátní školu.“

„Kdybych to tvému manželovi dokázal vysvětlit, tak to udělám,“ opáčil Leo. „Jsem jen dvorní malíř.“

„Seš osel.“

„To taky. Ale tvůj osel. Teď se nehýbej. Máš pod tímhle úhlem skvostnou čelist.“

Iris na okamžik zkameněla, pak se ale nepatrně nahrbila. Prášek na ni měl uvolňující efekt. Dokonalý úhel byl ztracen.

„Pověz mi jednu věc,“ pronesla. „A vím, co si o tom myslíš, ale... Alice roste jako z vody. Časem by se asi měla dozvědět...“

„Víš, že na tohle nemám odpověď,“ řekl Leo, ponořil štětec do barvy na paletě a vmíchal jasně modrou do šedé. Teď když už nemá cenu malovat Iris, může se zaměřit na kamenné prvky na střeše, co pomalu splývají s oblohou. „Prokázal jsem ti laskavost. Takhle mi ji neoplácej.“

„Já vím, zlato, já vím. Ale...“

„Kdyby Flora stála o to, abys věděla, kdo je otcem, nemyslíš, že by ti to řekla? A já to navíc nevím.“

„Tobě by to ale řekla.“

„Pokoušíš mou loajalitu,“ namítl Leo. „Nežádej po mně věci, které ti nemůžu dát.“

„Už toho mám pro dnešek dost,“ prohlásila Iris a vytáhla stříbrné cigaretové pouzdro. „Jdu si dát horkou koupel.“

Vstala, omotala kolem sebe kabát a svižným krokem se vydala přes trávník k hlavnímu vchodu do domu. Leo jí podstrčil prášek v domnění, že ji aspoň na chvíli zabaví – malé dávky, tu a tam, stejné, jako bere on. Před časem si ale všiml, že se Iris začíná chovat jinak. Odněkud si obstarávala další dávky, brala častěji, a svíraly ji úzkosti, pokud zásoby docházely. Začínala být závislá. Albert o tom samozřejmě neměl ani ponětí, což byl kámen úrazu. Albert vládl svému panství a královsky se u toho bavil, a Iris mezitím z nedostatku podnětů pro svoji bystrou mysl postupně chřadla.

Možná by se mohl vrátit do New Yorku. On a Flora a Iris a Alice. Bylo to jediné rozumné řešení. Vrátit ji tam, kde se jí dařilo, kde prospívala; objednat ji k jednomu dobrému doktorovi z Páté Avenue, co si s těmihle problémy umí poradit.

Albert by se podvolil, jelikož se nedokázal od Iris a Alice odloučit, byť jen na jednu noc. Jeho oddanost rodině byla obdivuhodná.

Většina mužů jeho postavení měla desítky milostných poměrů, milenkou v každém městě. Albert působil jako věrný manžel, takže měl nejspíš jen jednu. Možná přímo v Burlingtonu.

Leo se zadíval na předlohu, ponurý dům, za kterým se vzpínal kamenný závěs. Pozdně únorové odpolední slunce mělo levandulově bílý nádech, opadané stromy se vrývaly do obzoru a připomínaly odhalenou oběhovou soustavu nějaké obří, tajuplné kreatury. Z malby na něj netrpělivě zahlížely tři postavy. Na tomhle námětu je něco velmi, velmi špatného. Nepopsatelného.

Mezi lidmi převládá mylná myšlenka, že jmění přináší spokojenost. Ve skutečnosti je to ale naopak. V lidech často probouzí hlad – a nehledě na to, co pozřou, se nikdy necítí zcela zasyčení. Kdesi se otevře prohlubeň. Leo tohle všechno viděl ve světle zapadajícího slunce, ve tvářích svých modelů i v barvě obzoru. Chvilí si prohlížel malířskou paletu; pohledem se zaměřil na pruskou modrou a uvažoval, že z ní udělá dramatickou oblohu.

„Pane Naire?“

K Leonardovi přistoupili dva studenti, chlapec a dívka. Chlapec byl velmi pohledný – jeho vlasy jako by byly protkané zlatem; měly barvu, o které básníci často psali, ale málokdy spatřili na vlastní oči. Dívčin úsměv skrýval jakousi nebezpečnou otázku. První věc, která Lea ohromila, byl život, jenž z nich vyzařoval. Na rozdíl od okolí sršeli jiskrnou energií. Kolem obočí a pod očima se jim dokonce nepatrně leskl pot. Ledabyly zapnuté oblečení. Rozcuchané vlasy.

Něco prováděli, a rozhodně jim nevadilo, že to je na nich vidět.

„Jste Leonard Holmes Nair, že?“ zeptal se chlapec.

„Ano,“ přitakal umělec.

„Vloni jsem v New Yorku viděl vaši výstavu Orfeus jedna. Musím říct, že se mi líbila snad ještě víc než Herkules.“

Chlapec se vyznal.

„Zajímáš se o umění?“ zeptal se Leo.

„Jsem básník.“

Leo si básníků obvykle vážil, ale pokud si člověk chtěl dál užívat poezie, bylo nutné nedovolit jim rozhovořit se o tématu jejich tvorby.

„Vadilo by vám, kdybych vás vyfotografoval?“ chtěl vědět chlapec.

„Ani ne,“ odušil s povzdechem Leo.

Student vzal do ruky fotoaparát a muž se zaměřil na jeho společnosti. Zatímco chlapec byl pohledný, dívka byla zajímavá. Z očí jí přímo tryskala bystrost. K hrudi si tiskla zápisník s vervou, která dávala tušit, že ať se uvnitř skrývá cokoli, je to rozhodně cenné a nejspíš nezákonné. Jeho malířské oko a zhýralá duše mu napověděly, že z páru je třeba si dát pozor právě na ni. Pokud jsou na Ellinghamu studenti jako oni dva, třeba škola není až tak beznadějný experiment.

„Ty se také věnuješ poezii?“ zajímal se Leo zdvořile.

„Ani náhodou,“ opáčila. „Ale pár básní jsem si oblíbila. Mám ráda Dorothy Parkerovou.“

„To rád slyším, je to moje dobrá kamarádka.“

Chlapec ještě stále seřizoval fotoaparát. Pózovat pro Cecilia Beatonu nebo Mana Raye a čekat, až najdou správný úhel, byla jedna věc, ale čekat na tohoto chlapce bylo něco úplně jiného, nehledě na to, jak dobrý měl vkus.

„Tak už foť, Eddie,“ pronesla dívka.

Chlapec okamžitě stiskl spoušť.

„Nechci být nezdvořilý,“ začal Leo s úmyslem být tak nezdvořilý, jak se mu bude chtít, „ale ztrácím světlo.“

„Pojď, Eddie, stejně bychom se měli vrátit,“ prohlásila dívka a věnovala Leovi úsměv. „Moc vám děkujeme, pane Naire.“

Chlapec se vydal jedním směrem, dívka druhým. Leo chvíli pohledem následoval dívku a pozoroval, jak spěchá k nevelké budově s názvem Kolej Minerva. V hlavě si poznamenal, že o ní musí povědět Dorothy; jeho myšlenka však okamžitě skončila na imaginárním stole plném nepořádku. Promnul si kořen nosu. Ztratil pohled na dům a jeho tajemství. Kouzelný okamžik se vytratil.

„Čas na koktejl,“ usoudil. „Pro dnešek už stačilo.“

2

„Chci si promluvit o tom, jak se cítím,“ zalhala Stevie.

Seděla před ohromným stolem, jenž zabíral podstatnou část místnosti, jednu z nejhezčích v hlavní budově. Kdysi fungovala jako šatna Iris Ellinghamové; na stěnách se ještě stále vyjímal popelavě šedá hedvábná tapeta. Ladila s barvou oblohy. Jenže místo postele a toaletních stolků byla místnost od podlahy ke stropu napěchovaná knihovnamí.

Stevie se snažila nedívat se zpříma na osobu před sebou, oděnou do trika s Iron Manem a úzce střižené sportovní bundy, se stylovými brýlemi a blond kšticí protkanou stříbrnými prameny. A tak se zaměřila na zarámovanou reprodukci mezi okny. Moc dobře ji znala – byla to ilustrovaná mapa Ellinghamovy akademie. Byla vytištěná na všech přijímacích dokumentech. Člověk si mohl koupit plakát. Takhle mapa byla jednou z těch věcí, co jsou vždycky kolem vás, ale nikdy o nich nepřemýšlíte. Nebyla dvakrát přesná, spíš šlo o umělecké ztvárnění. Například zobrazené budovy byly přímo obří a výrazně příkrášené. Někde se doslechla, že mapu vytvořil bývalý student, někdo, kdo se později živil ilustrováním dětských knih. Mapa tak byla jen iluzí Ellinghamovy akademie – vlídným obrázkem namalovaným pro vnější svět.

„Jsem moc rád, že jsi za mnou přišla,“ pronesl Charles.

Stevie mu věřila. Koneckonců každým coulem dával najevo, že chce být zábavný a přístupný; od cedulek na dveřích, na kterých stálo

POCHYBUJ O VŠEM a ODMÍTÁM TVOJI REALITU A NAHRUZUJI TI TOU SVOU a té největší, vlastnoručně vyrobené a umístěné uprostřed, s nápisem PŘESVĚDČ MĚ. Na parapetech Iris Ellinghamové byla vyskládaná řada figurek Funko Pop, hned vedle fotek, na kterých Stevie identifikovala Charlesovy veslařské týmy z Cambridge a Harvardu. Protože i když Charles působil jako hyperaktivní smíšek, byl velice vzdělaný, stejně jako zbytek vedení Ellinghamu. Tituly a certifikáty ověšení odborníci, co přišli učit do hor.

Jenže Stevie si nepřišla povídat o svých pocitech. Jsou lidé, kterým nevádí vylít si srdíčko komukoli, kdo je ochotný je poslouchat. Stevie by ovšem radši spolkla včelu, než aby se o svoji křehkou vnitřní bytost s někým podělila – vlastně se o ni nechtěla dělit ani sama se sebou. A tak musela kráčet po tenké stezce, kdy napůl působila zranitelně a napůl se Charlesovi svěřovala, protože odhalit mu skutečné city by bylo nechutné. Stevie neplakala, a už vůbec ne před učiteli.

„Snažím se... to vstřebat,“ řekla.

Charles přikývl. *Vstřebat* bylo dobré slovo, od kterého by se člověk, jehož pracovní náplní je *spravovat*, mohl odpíchnout – a navíc bylo dost citově bezbarvé na to, aby Stevie nemusela potlačovat dávení.

„Stevie,“ začal Charles. „Už ani nevím, co říkat. Tenhle rok se na nás valí jedna tragédie za druhou. Všechny vás nějakým způsobem poznamenaly. Bereš to velmi statečně, ale nemusíš. To by sis měla zapamatovat. Člověk nemusí být statečný.“

Jeho slova ji málem zasáhla. Už nechtěla být statečná. Bylo to vyčerpávající. Pod kůži se jí vkrádala úzkost jako nějaká mimozemská nestvůra a hrozila, že každou chvíli vystřelí ven. Stevie si najednou uvědomila, že v místnosti se ozývá hlasité tikání. Otočila se ke krbové římsce, kde trůnily velké hodiny ze zeleného mramoru. Tyhle hodiny byly dřív vystavené o patro níž, v pracovně Alberta Ellinghama. Byl to mimořádný artefakt, už od pohledu velmi hodnotný, temně zelené barvy se zlatými žilkami. Povíдалo se, že dřív patřily